

KENDARE BLAKE

DOUĂ
DOMNII
ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2019—

BLACK COTTAGE

CU 400 DE ANI ÎNAINTE DE A SE NAȘTE

MIRABELLA, ARSINOE ȘI KATHARINE

Travaliul, atunci când a început, a fost lung și plin de sânge.

Nici nu era de așteptat altceva de la o regină războinică, mai ales de la una atât de încercată în bătălii ca regina Philomene.

Moașa a pus pe fruntea reginei o cârpă rece, dar ea a dat-o la o parte.

— Durerea nu înseamnă nimic, a spus regina Philomene. Primesc cu brațele deschise această ultimă luptă.

— Crezi că nu vei mai avea războaie în țara lui Louis? a întrebat-o moașa. Chiar dacă harul tău va începe să se piardă după ce vei părăsi insula, tot nu pot să-mi imaginez asta.

Regina s-a uitat spre ușa prin care Louis, regele-consort, se vedea plimbându-se prin camera alăturată. Ochii ei negri străluceau de la efortul travaliului. Părul ei negru lucea de transpirație.

— El vrea să se termine odată toate astea. Nu știa în ce se bagă când m-a câștigat.

Nu știuse nimeni. Toată domnia reginei Philomene fusese marcată de bătălii. În anii ei, capitala regatului era stăpânită de războinici. Construiseră nave lungi de război și jefuia cu ele

așezările de pe coastele tuturor țărilor, cu excepția țării regelui ei consort. Dar acum totul se terminase. Opt ani de stăpânire brutală, războinică. O stăpânire scurtă, chiar și după standardele unei regine războinice, dar insula oricum era epuizată. Reginele războinice însemnau glorie și intimidare. Protecție. Nu doar soțul ei a fost ușurat când Zeița i-a trimis reginei tripletele.

S-a crispat când a simțit un alt val de durere, apoi a îndoit ușor piciorul ca să vadă sângele care înnegrea așternutul.

— Te descurci bine, a mințit moașa.

Dar ce știa ea, de fapt? Era tânără și abia intrase în serviciu la Black Cottage. Era toxică prin har și deci se pricepea la tăvăduiri, dar, cu toate că asistase la multe nașteri, nu avea cum să fie pregătită pentru nașterea unor regine.

— Da, a consimțit Philomene, zâmbind. E ceva firesc pentru o regină războinică să sângereze așa. Dar eu tot cred că o să mor după asta.

Moașa a înmuiat din nou cârpa în apă rece și a stors-o, ca să fie pregătită în cazul în care regina ar fi lăsat-o s-o folosească. Poate o va lăsa. În fond, cine ar fi văzut? Pentru cei de pe insulă, o regină era, efectiv, moartă din momentul în care naștea tripletele. Căii care aveau să îi ducă pe ea și pe Louis la barja de pe râu, cu care urmau să ajungă la navă, erau deja înșeuțați și așteptau, iar odată plecați, Philomene și Louis nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Până și moașa cea grijulie avea să uite de ea în clipa în care copiii veneau pe lume. Se prefăcea că e foarte atentă, dar unicul ei scop era să o mențină în viață pe Philomene suficient cât să dea naștere tripletelor.

Philomene a aruncat o privire spre masa plină cu ierburi, cu cârpe negre curate, cu borcane în care se găseau poțiuni menite să aline durerea, și pe care, evident, le refuzase. Erau și cuțite acolo. Ca să fie eliberate cu ajutorul lor noile regine, dacă vechea

regină s-ar dovedi prea slabă. Philomene a zâmbit. Moașa era micuță și timidă. Încercarea ei de a le elibera pe regine cu cuțitul ar fi fost, probabil, un adevărat spectacol.

Durerea a trecut și Philomene a oftat.

— Sunt grăbite, a spus ea. Așa am fost și eu. Am fost grăbită să mă remarc de când m-am născut. Poate am știut că n-o să am prea mult timp la dispoziție. Sau poate tocmai graba mea mi-a scurtat viața. Tu ai fost la templu, nu? Înainte să servești aici, în solitudine.

— Acolo am învățat, regina mea. La templul din Prynn. Dar n-am depus niciodată jurământul.

— Evident că nu. Văd și eu că nu ai nicio brățară gravată pe brațe. Nu sunt oarbă.

S-a crispat iar, și iar a țâșnit un val de sânge. Durerile erau tot mai dese.

Moașa a apucat-o de bărbie și i-a ridicat pleoapele.

— Ai început să slăbești.

— Ba nu.

Philomene s-a trântit pe perne. Și-a pus mâinile pe burta umflată, cu un gest aproape matern. Dar nu va întreba nimic de copilele-regine. Nu erau ale ei ca să întrebe. Reginele îi aparțineau numai și numai Zeiței.

Philomene s-a chinuit să se ridice în coate. Pe fața ei s-a așternut o expresie de hotărâre dârză. I-a făcut semn moașei, pocnind din degete, să-și reia locul între genunchii ei.

— Ești gata să împingi, i-a spus moașa. O să fie bine; ești puternică.

— Parcă ziceai că am început să slăbesc, a mormăit Philomene.

Prima regină a fost născută mută. Respira, dar nu a plâns nici măcar când moașa a lovit-o ușor pe spate. Era micuță,

bine formată și foarte rozalie pentru o naștere atât de grea și însângerață. Moașa a ridicat-o în sus, s-o vadă și Philomene, și preț de o clipă sângele a circulat între regine prin cordonul ombilical.

— Leonine, a spus Philomene, dându-i un nume miciei ei regine. O naturalistă.

Moașa a repetat numele cu glas tare, apoi a luat copilul, l-a spălat, l-a pus într-un pătuț și l-a învelit cu o pătură de culoare verde aprins, cu floricele brodate. Nu a mai durat mult până a venit și al doilea copil, care a ieșit plângând și cu pumnișorii încleștați.

— Isadora, a spus regina, în timp ce copilul plânga și clipea din ochișorii săi negri. Un oracol.

— Isadora. Oracol, a repetat moașa.

Apoi a luat copilul și l-a învelit cu o pătură cenușiu-deschis cu galben, culorile profeților.

A treia regină a venit într-un val de sânge. Era atât de mult sânge și atât de plin de cheaguri, încât Philomene a deschis gura să anunțe o regină războinică. Dar nu acele cuvinte au ieșit din gura ei.

— Roxane. Elementală.

Moașa a repetat și ultimul nume, după care s-a întors, a spălat copilul și l-a învelit cu o pătură albastră, așezându-l în cel de-al treilea pătuț. Philomene respira greu în patul ei de travaliu. Avusese dreptate. Simțea asta. Nașterea o ucisese. Cum era ea puternică, ar fi putut supraviețui destul de mult ca să fie urcată pe un cal, dar Louis ar fi călătorit spre casă cu un cadavru pe care trebuia să-l îngroape în cripta familiei sau, eventual, să-l arunce în mare. Datoria ei față de insulă era încheiată, iar insula nu mai era interesată de soarta ei.

— Moașă! a gemut Philomene, din nou sfâșiată de durere.

— Da, da, a spus moașa cu voce liniștitoare. Sunt durerile de după naștere. O să treacă.

— Nu sunt dureri de după naștere. Nu e...

S-a strâmbat și și-a mușcat limba, împingând din nou.

Un alt copil a ieșit din pânțele reginei. Repede și fără tevatură. A deschis ochii negri și a respirat adânc. Un alt copil născut. O altă regină.

— O regină albastră, a murmurat moașa. A patra născută.

— Dă-mi-o!

Moașa doar s-a uitat la ea.

— Dă-mi-o imediat!

Moașa a ridicat copilul și Philomene i l-a smuls din mână.

— Illiann, a spus Philomene. Elementală.

Chipul ei epuizat și crispat de durere s-a destins într-un zâmbet. Dezamăgirea că nu se născuse nicio regină războinică se evaporase. Pentru că născuse o regină cu un destin măreț. O binecuvântare pentru insulă. Și ea, Philomene, o născuse.

— Illiann, a repetat moașa, șocată. O elementală. Regina Albastră.

Philomene a râs. A ridicat copilul în brațe.

— Illiann! a strigat ea. Regina Albastră!

Zilele în care au așteptat să vină cineva la Black Cottage au fost lungi. După nașterea Reginei Albastre, mesagerii au dat fuga în orașele lor să dea vestea. Fuseseră acolo, la Black Cottage, cu caii înșeuaiți, din clipa în care începuse travaliul reginei.

O a patra născută. Se întâmpla atât de rar, încât unii ajunseseră să creadă că e doar o legendă. Când moașa a făcut anunțul,

niciunul dintre mesageri n-a știut ce să facă. Până la urmă, a trebuit să țipe la ei.

— O Regină Albastră! a strigat ea. Binecuvântată fie Zeița! Trebuie să vină toți. Toate familiile! Și Marea Preoteasă! Plecați acum!

Dacă s-ar fi născut doar tripletele, ar fi trebuit să vină la Black Cottage numai trei familii și câteva preotese. Familia Traverse pentru regina naturalistă. Prospera familie Westwood pentru cea elementală. Și familia Lermont pentru biata regină-oracol, ca să asiste la momentul când va fi înecată. Dar venirea pe lume a unei Regine Albastre însemna că aveau să vină aici capii celor mai puternice familii de pe insulă, indiferent de har. Clanul Vatos, care locuia în capitală și în orașul războinicilor, Bastian. Ba chiar și clanul Arron, toxicii din Prynn.

În interiorul căsuței, sub grinzile brune care susțineau tavanul, patru pătuțuri stăteau aliniate lângă peretele de est, ca să prindă lumina dimineții. Toți copiii erau liniștiți, în afară de cel învelit cu pătura cenușie. Mica regină-oracol se agita aproape permanent. Poate pentru că, fiind oracol, știa ce urmează să se întâmple.

Biata regină-oracol! Soarta ei fusese demult pecetluită. Încă din vremea Reginei Nebune Elsabet, care se folosise de harul profeției pentru a ucide trei familii întregi, despre care spunea că au uneltit împotriva ei, reginele-oracol erau înecate imediat după naștere. După ce a smuls puterea din mâinile lui Elsabet, Consiliul Negru a emis un decret. Nu puteau risca repetarea unui astfel de masacru nedrept.

În zilele de după naștere, moașa a ars toate așternuturile reginei. Nu puteau fi curățate, așa cum erau, pline de sânge. Nu s-a întrebat unde era vechea regină și ce făcea ea. Uitându-se la

felul în care arătau așternuturile, nu putea decât să presupună că era moartă.

A trecut ceva mai mult de o săptămână până când a sosit prima dintre familii, Lermont. Membrii ei erau oracolele din Sunpool, orașul din nord-vest, aflat cel mai aproape de Black Cottage, cu toate că susțineau că prevăzuseră sosirea pe lume a copilului și că fuseseră pregătiți de plecare la sosirea mesajerului. S-au uitat la cele patru pătuțuri. Au privit în jos, grav, la mica regină-oracol.

A doua zi au venit cei din familia Westwood, care abia își începuseră stăpânirea și se purtau prostește. S-au extaziat lângă regina elementală și i-au adus în dar o pătură de un albastru intens.

— Pentru ea am făcut-o, a spus Isabelle Westwood, capul familiei. Nu văd de ce să n-o aibă, chiar dacă viața ei va fi scurtă.

După ei a venit familia Traverse, din Sealhead; seara au sosit familia Arron și puternicii călăreți din familia Vatrose, la câteva minute unii după alții, ca să fie martori muți. Familia Vatrose, bogată și îndestulată după domnia reginei războinice, o aduseseră cu ei din capitală și pe Marea Preoteasă.

Moașa a îngenuncheat în fața ei și i-a spus numele reginelor. Când a rostit „Illiann”, Marea Preoteasă și-a plesnit palmele.

— O Regină Albastră, a murmurat ea, și s-a îndreptat spre copil. Parcă nici nu pot să cred. Am crezut că mesagerii nu au înțeles bine.

S-a întins spre copil și l-a luat în brațele ei acoperite cu mânecile albe ale robei.

— O Regină Albastră elementală, a spus Isabelle Westwood, dar Marea Preoteasă a redus-o la tăcere cu o privire.

— Regina Albastră ne aparține tuturor. Nu va crește într-o casă de elementali. Va crește în capitală. La Indrid Down. Cu mine.

— Dar..., a intervenit moașa.

Toate capetele s-au întors spre ea. Uitaseră că mai e și ea acolo.

— Tu, moașă, le vei ucide pe surorile reginei. Apoi vei veni cu noi.

Moașa a lăsat capul în jos.

Regina naturalistă a fost lăsată în pădure, pentru pământ și animale. Micuța regină-oracol blestemată a fost înecată în râu. Când și regina elementală a fost așezată pe o plută micuță, ca să fie împinsă pe apele mării, atât ea, cât și moașa plângeau. Leonine, Isadora și Roxane. Trimise înapoi la Zeița care le-o dăduse în schimbul lor pe Illiann.

Pe Illiann, binecuvântată și Albastră.

VOLROY

Regina Katharine pozează pentru un portret într-una dintre camerele înalte din Turnul de Vest, cu ferestrele spre apus, chiar dedesubtul apartamentelor ei. În mâna stângă ține o sticlă goală, care în pictură va apărea ca o otravă superbă. Pe mâna ei dreaptă e înfășurată o funie albă, care sub penelul pictorului va lua forma lui Dulceață.

Întoarce capul spre fereastră să se uite la Indrid Down: la acoperișurile brune de la casele din nord, la străzile care se pierd în munți, la cerul spre care se ridică fumul din coșuri și pe care se profilează clădirile de piatră, înalte și elegante, din centrul orașului. Este o zi liniștită și frumoasă. Muncitorii lucrează. Familiile mănâncă, râd și se joacă. Iar ea s-a trezit în dimineața aceea în brațele lui Pietyr. Totul e bine. Mai mult decât bine acum, că surorile care i-au dat bătaia de cap sunt moarte.

— Te rog, ridică bărbia, regină Katharine. Și stai dreaptă.

Ea face ce i se spune, iar pictorul zâmbește, puțin speriat. Este cel mai priceput pictor din Indrid Down, și e obișnuit să-i picteze pe toxici cu recuzita lor tradițională. Dar acesta nu e un portret obișnuit. E portretul Reginei Încoronate. Lucrul la un astfel de portret l-ar face să transpire și pe cel mai mare maestru.

O așezaseră în așa fel, încât pe fereastră să se vadă peste umărul ei drept conacul Greavesdrake. Fusesse ideea ei, deși cei din familia Arron aveau să susțină că era a lor. Dar nu pentru ei o făcuse, ci pentru Natalia, un gest mărunț făcut în onoarea marelui cap al familiei, în onoarea femeii care o crescuse pe Katharine ca și cum ar fi fost fiica ei. Datorită ei, Greavesdrake va fi întotdeauna prezent. O umbră de influență asupra domniei ei. Voise să fie înfățișată cu urna în care se afla cenușa Nataliei, dar Pietyr o convinsese să renunțe la idee.

— Regină Katharine. Pietyr intră în cameră, arătând la fel de frumos ca întotdeauna, cu o haină neagră și o cămașă gri-deschis și cu părul lui blond-alburiu dat pe spate. Se oprește în spatele picturului: Începe să arate bine. O să fii superbă.

— Minunat! Ea își așază mai bine sticluța goală și funia înfășurată pe braț. Mă simt ridicol.

Pietyr îl bate pe umăr pe pictor.

— Am nevoie de un moment cu regina, dacă nu te superi. Poate faci o scurtă pauză?

— Desigur.

Omul își lasă jos pensulele, face o plecăciune și pleacă, uitându-se repede la sticluță și la funie, ca să-și aducă aminte cum să le re poziționeze.

— Chiar e bun? întrebă Katharine după plecarea picturului. Nici nu am curaj să mă uit. Poate trebuia să aducem un pictor din Rolanth. Acum și orașul acela e al meu, și știi și tu că ei au artiști mai buni.

— N-aș avea încredere nici în cel mai bun maestru din Rolanth că nu ar sabota tabloul după Ascensiunea controversată, răspunde Pietyr, apoi o urmează la fereastră dinspre apus și o prinde de mijloc. Cel mai bun e un pictor toxic, întărește el și o strânge mai tare, prinzând-o cu degetele de talie. Ți mai aduci

aminte de primele zile de la Greavesdrake? Pare că a trecut așa mult timp de atunci.

— Toate par să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, murmură Katharine.

Își amintește de camera pe care o avea în conac, de mătasurile vărgate de acolo și de pernele moi. Cum stătea cu toate pernele acelea în brațe, copil fiind, și asculta poveștile Nataliei. Își amintește de bibliotecă și de draperiile ei de catifea până în podea, în faldurile cărora se ascundea când Genevieve era trimisă s-o otrăvească.

— Parcă Natalia ar fi și acum acolo, nu, Pietyr? Parcă dacă ne-am uita mai atent, am vedea-o stând la fereastra biroului ei, cu brațele încrucișate.

— Da, așa e, scumpo. O sărută pe tâmplă, pe obraz, îi prinde lobul urechii cu buzele, și ea se înfiorează. Dar nu trebuie să vorbești cu nimeni așa, în afară de mine, continuă el. Știu că ai iubit-o. Dar acum ești regină. Tu ești *regina*, și nu mai e timp pentru amintiri din copilărie. Vino să te uiți la astea.

O conduce la o masă și îi întinde un teanc de hârtii să le semneze.

— Ce sunt astea?

— Ordine de lucru, spune el. Pentru navele pe care le vom trimite în dar familiei regelui-consort Nicholas. Șase nave frumoase, care să le aline durerea.

— Sunt mai mult decât doar niște nave, spune Katharine.

Dar orice le-ar fi dat, tot ar fi fost prea puțin. Familia Martel își trimisese fiul favorit să devină rege-consort pe insula Fennbirn, și după nici o săptămână murise, după ce căzuse de pe cal. O căzătură urâtă, într-o râpă. Mai durase aproape încă o săptămână până să-i găsească trupul, după ce calul se întorsese acasă fără călărețul lui, și când l-au găsit, bietul Nicholas era mort de mult.

Măcar dacă ar fi știut de cât timp era mort. Povestea cu căderea de pe cal era o minciună. O invenție fabricată de Pietyr și Genevieve, ca să nu afle nimeni adevărul: că Nicholas murise după ce își consumase căsătoria cu Katharine. Că ea era toxică la modul propriu, corpul ei era prea toxic pentru a putea fi atins. Nu trebuia să afle nimeni asta. Nici măcar cei de pe insulă, pentru că atunci ar fi aflat că ea nu va putea avea nicio dată copii zămislți împreună cu un soț de pe continent. Că nu va putea naște cele trei regine pentru Fennbirn.

De câte ori se gândește la asta, aproape că îngheață de spaimă.

— Ce facem noi, Pietyr? Rămâne cu mâna ridicată deasupra semnăturii neterminate. Ce rost au toate, dacă în final nu pot oferi poporului meu noi regine?

Pietyr oftează.

— Hai să te uiți cu mine, Kat!

O ia de mână și se întorc amândoi spre portret. Nu e prea mult de văzut, deocamdată. Contururi și culori. Negrul intens al rochiei ei. Dar pictorul e talentat, și chiar în această etapă preliminară ea poate să-și imagineze cum va ieși tabloul.

— „Katharine, cea de-a patra regină toxică”, așa se va intitula tabloul. Katharine, din dinastia toxicilor. Cea care calcă pe urmele celor trei regine toxice anterioare: regina Nicola, regina Sandrine și regina Camille. Asta ești tu, și avem o mulțime de timp la dispoziție să punem lucrurile la punct pentru a asigura viitorul insulei.

— Toată lunga mea domnie.

— Da. Treizeci, poate patruzeci de ani.

— Pietyr. Ea râde. Reginele nu mai domnesc așa de mult.

Oftează și se uită cu capul înclinat la imaginea ei neterminată. Abia începută, încă necunoscută, cam cum e și ea. Cine știe ce ar putea să facă în domnia ei de regină? Cine știe ce schimbări

ar putea face? Iar Pietyr are dreptate. Lumea va ști ce trebuie să știe. Nici acum nu știe nimeni că a fost aruncată în Domeniul Breccia și că a fost salvată de spiritele surorilor moarte, aruncate și ele acolo când n-au reușit să treacă de Ascensiune. Nimeni nu știe că ea de fapt nu are niciun har al ei, că puterea pe care o are este împrumutată de la acele regine moarte, o putere care chiar în clipa aceasta curge vijelios prin venele ei.

— Uneori mă întreb a cui e coroana asta, Pietyr. A mea, șoptește ea, sau *a lor*. Nu aș fi reușit fără ele.

— Poate. Dar acum nu mai ai nevoie de ele. Eu am crezut..., spune el, dregându-și vocea. Că te lasă în pace acum, după ce ai făcut ce au vrut.

Stomacul lui Katharine palpită. Foamea de otravă și pofta ei de sânge se potoliseră de când surorile ei se pierduseră în ceață pentru a se îneca. Deci poate că Pietyr are dreptate. Poate că reginele moarte au terminat. Poate că acum vor tăcea, mulțumite.

Termină de semnat hârtiile aduse de Pietyr, după care, când pictorul revine, își ia din nou sticluța și funia.

Pictorul îi înfășoară funia pe braț, iar și iar, până când nimereste poziția în care fusese.

— Trebuie să lucrăm repede acum, ca să nu pierd lumina.

Îi ridică bărbia cu un deget și îi poziționează capul cu delicatețe, îndrăznind o clipă să se uite în ochii ei.

— Câte perechi de ochi vezi? Îl întreabă ea, iar el clipește nedumerit.

— Numai ochii tăi, regina mea.

A doua zi dimineată, Genevieve vine la ușa lui Katharine s-o însoțească la ședința Consiliului Negru.

— A, Genevieve, spune Pietyr. Intră! Ai luat micul dejun? Noi tocmai terminam.